

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztályozás	
Szerző: <i>L. V.</i>				Tárgy:	<i>614.81</i>
Cím: A Duna már lassan apadni kezd, de nekünk továbbra is a gátakon kell maradnunk				Hely:	
Forrás: <i>770</i>				Idő:	<i>1954</i>
				Személy:	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Helyszám:	
	<i>1954. VII. 23.</i>				

Hol a szelíd, kék Duna, melyet annyi dal, költemény megénekelt, melynek partjain más nyarakon evezősök, strandolók vidám hada nyüzsgött? Most szétterjedt szürke, lompos szörnyeteg, partjain kemény arcú emberek sűrögnek, ásnak cövekelnek, dömperek, teherautók, talicskák forgatagában.

Hetek óta folyik a küzdelem az ár ellen. Éjjel-nappal, vasárnap és hétköznap ezer és ezer munkás, katona, paraszt emeli a gátat, s lesi szívszorongva a hatalmas víztömeg mozdulásait. Az egész ország ott van a védelmi munkánál. Az egyes ember és az egész kormányzat.

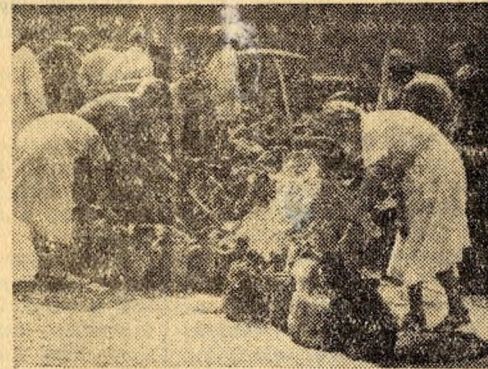
Emlékszünk a régi árvizekre. Megyer például nem egyszer került víz alá, emlékszünk, hogy a kormány részéről semmi, vagy a semminél alig több történt a veszedelem elhárítására. Az ár pusztítása az árvízkarosultak magánbaja volt. A népet sújtó szerencsétlenség a nép magánügye volt, az ország meg az urak tulajdona. Így van ez ma is a kapitalista országokban. Elég, ha felidézzük az Olaszországban pusztító multévi árvizet. Az olasz kormány nemtörődömsége miatt száz és száz emberéletet, száz és száz falut nyelt el a víz. S amikor a Po visszahúzódott medrébe, az éhhalállal fenyegetett családoknak nem az olasz kormány, hanem a szovjet nép hajói vitték az első kenyeret.

Nálunk urak már nincsenek, s a nép lett az ország gazdája. S hogy a nép gazdának is érzi magát, ezer és ezer jelet látjuk.

A kiöntött Duna partján, a Meder-utcában egymás hegyén-hátán tolongtak a kiürített Darugyár munkásai. Nézték a romboló szörnyetget, s mint a magukét, féltették gyárukat. Egy idős munkás kétségbeesetten kérlette az örség tagjait, menjenek le a már víz alatt álló műhelyek, s nézzék meg, kihozták-e az autogén-palackokat. Egész éjjel nem tudott aludni a gond miatt. O ugyan úgy emlékszik, kihozta, de azért... nézzék meg, tegyék meg neki. Egy

másik munkás hegesztőpisztolyáért remegett. Egy MEO-s azért, nem tört-e össze stopper-órája, mikor íróasztalát felvitték az emeletre. Gépeiket, műszereiket, gyárukat — a magukét féltették.

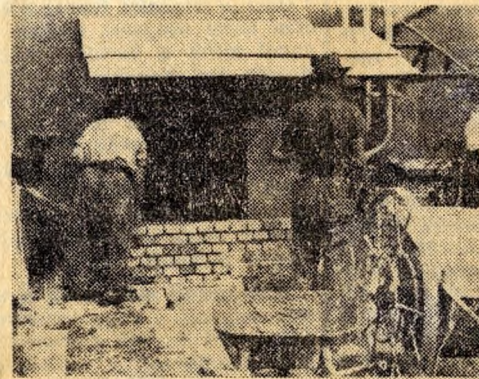
Igy álltak a magukét védve, féltve, Budapest, Miskolc, Debrecen munkásai, a dunamenti falvak régi, vagy rögtönzött gátjain szerte az országban. A parasztok földjeiket féltették, védtek, mert az is az övék, a miénk, a népé. Heti munkájuk után nem a vasárnapi pihenésre gondoltak, hanem hogy két izmos karjuk erejével szembeszálljanak a vízzel. Budapest utcáin

Dolgozóink munkaidő után sokszáz homokzsákot töltöttek meg.

egész nap munkásokkal, katonákkal megrakott teherautók száguldtak mindkét irányban. Egyik hozta vissza a leváltott csoportokat, másik vitte az újakat.

Az Izzó védelmét már az első vészjelre megkezdük. A szivattyúk felszerelését további védmunkálatok követték, a lejáratok, pinceablakok elfalazása. Az üvegyár előtti védelem irá-

A TMK dolgozó szinte percek alatt falazták be az audion pincébe vezető nyílásokat.

nyítását Gyurikovics mérnök és Bolyos művezető vezette és maguk is rakták a téglákat, hogy minél előbb kész legyen a fal. Több méter hosszú falat raktak a szolgáltatás épületei köré, mert ha a víz oda bezúdul, felsőbb emeleteken is megáll a munka. Pénteken munkaidő után 6000 zsákot töltöttek meg homokkal a dolgozók. Nők, férfiak, fiatalok és idősebbek. A drolgártásból Sikop Ferencné, Lengyel Istvánné, Hotorán Péterné, Strausz János, a TMK-ból Horváth Lajos, Halmosi Károly, a katódgyárból Kőmöz Éva és az V-ös alapszervezet DISZ-fiataljainak

Budapest

ez alkalomra alakított brigádjai. És ki tudná felsorolni a sok-sok nevet.

A vízjelző-szolgálattal Héger elvtárs tartotta a kapcsolatot, ő szervezte meg a műszakiakat és neki sem számított, 14—16 órát van talpon. Vagy Deutsch, Kozma és Czipper elvtársak számontartották? Bizonyára nem, mert akinek helyén a szive s ezse, nem vonta ki magát a közös munkából.

A gyár védelmét már biztosítottuk, s így vasárnapra az Izzó dolgozói a Vízművek gátján dolgoztak. Mert nemcsak az Izzó a miénk, hanem a vízművek is, Megyer és Újpest. Az Izzó munkásainak egy csoportja alig két óra alatt felszerelte a villanyt a kétkilométernyi gát hosszába, hogy éjjel se akadozzék a munka. Egyik, másik zsákokat cipelt, cövekeket vert. A gáton földbeszúrt fatábla jelzi, melyik szakasz védelmezésével bízták meg az izzósokat. Néhány méterrel odább újabb tábla: tűzoltók. Aztán távolabb egy másik: Pamut. Deszkapalánk, homokzsákok tömege mutatja, mekkora munka folyt és folyik itt. Mennyi, mennyi érték munkában és anyagban. És még mennyivel többet takar a súlyos, szürke víztömeg. Szántóföldeket, kukoricásokat, falusi házak szarait. Mennyi érték, milyen felbecsülhetetlen kár. Hogy kell dolgoznunk, hogy behozzuk, amit a víz elrabolt tőlünk. A rendkívül erős tél, a tavaszi rossz idő, amúgy is akadályozta építő munkánkat, s most a víz...

A víz lassan apadni kezd, a Duna majd visszacompolyog medrébe és ismét kék lesz és szelíd. De nekünk tovább is gáton kell maradnunk, hogy pótoljuk a milliós veszteséget. Alkotmányunk ünnepére, augusztus 20-ra úgy kell dolgoznunk, hogy megvalósítsuk felajánlásunkat, hogy megmutassuk: nincs az az elemi erő, mely kifogna rajtunk. Széppé, boldoggá, gazdaggá akarjuk tenni hazánkat és életünket. Elhatároztuk és megvalósítjuk.

L. V.